

Arrest

nr. 161 942 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. Een groot deel van uw middelbare, en uw volledige universitaire studies deed u in Sint-Petersburg. Na het behalen van uw diploma keerde u in augustus 2014 terug naar Tsjetsjenië om er uw leven uit te bouwen. Midden september kreeg u telefoon van uw moeder, die in Baku, Azerbeidzjan, woont. Zij vroeg u om documenten op te gaan halen bij een ex-collega van haar. Uw moeder had ten tijde van de Republiek Ichkeria op de personeelsdienst van de dienst ter bestrijding van ontvoeringen en zware misdrijven gewerkt en wilde de documenten niet verloren laten gaan. Op 20 september ging u samen met uw neef A. (...) naar Shalazhi om de documenten op te halen bij uw moeders ex-collega. Voor jullie vertrek daar, ging uw neef nog even met

de auto naar de winkel om sigaretten te kopen. Toen u afscheid aan het nemen was van de ex-collega van uw moeder, kwam haar zoon naar binnen en vertelde hoe hij had gezien dat uw neef meegenomen was door de politie nadat ze zijn wagen gecontroleerd hadden. Met een taxi ging u terug naar Grozny. Thuis verstopte u de stempel en werkbadge van uw moeder, twee zaken die u uit de tas met documenten genomen had, en u vertelde uw vader wat er was gebeurd. Daarna ging u naar de familie van A. (...) in Shali om hen persoonlijk te vertellen wat er was gebeurd. Direct nadat u hen op de hoogte had gebracht, ging u met zijn moeder en broers naar het kantoor van de ROVD van het district Urus-Martan. Uw tante en neven gingen naar binnen om zich te informeren over de situatie; u bleef in de wagen zitten. Na enige tijd kwamen er vier mannen naar de auto. Ze haalden u uit de wagen, fouilleerden u en brachten u naar het politiekantoor. U werd er naar een kamer gebracht en men begon u te slaan. Hierbij werd er gevraagd waarmee uw neef bezig was en waarom hij deze documenten nodig had. Er werden ook vragen gesteld over uw oom R. K. (...), die in België erkend is als vluchteling en hier plaatsvervangend vertegenwoordiger is van de regering van de Republiek Ichkeria. Uw vader slaagde er in u vrij te kopen en u werd de dag nadien vrijgelaten. Uw vader bracht u terug naar Grozny. De volgende dag werd u naar het ziekenhuis gebracht. De dokter raadde een opname aan maar u weigerde dit. Op 24 september werd u naar een neuroloog gebracht omdat u hevige hoofdpijn had. Ook hij raadde een ziekenhuisopname aan. Uw vader besliste dat dit niet in Grozny kon en bracht u twee dagen later naar een ziekenhuis in Makhachkala. Op 29 september kreeg u bezoek van uw vader. Hij zei dat u dringend moest vertrekken. De autoriteiten waren naar u op zoek nadat de zoon van de ex-collega van uw moeder gearresteerd was en bekend had dat u betrokken was bij de zaak. Op 28 september had uw vader bezoek gekregen van de politie. Uw neef bracht u dezelfde dag nog naar Minsk, Wit-Rusland. U verbleef er tot 12 november, toen u naar Oekraïne gebracht werd. Op 19 november reisde u clandestien verder naar Europa. U kwam in België aan op 21 november en vroeg op 25 november 2014 asiel aan. Van uw vader vernam u nog dat medewerkers van de autoriteiten in december, na de aanval op Grozny, opnieuw naar u kwamen zoeken. Van uw moeder kwam u verder nog te weten dat uw neef A. (...) nog steeds in hechtenis zit.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw intern paspoort, rijbewijs, geboorteakte en universitair diploma met puntenlijst, drie medische attesten op uw naam, de dienstbadge van uw moeder, Azerbeidzjaanse verblijfskaarten van uw moeder, drie Azeri documenten aangaande het verblijf en de registratie van uw moeder in Baku, en een schriftelijke verklaring van uw moeder.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u de Russische Federatie hebt verlaten omdat u problemen zou hebben gekregen met de ordediensten in Tsjetsjenië nadat u op vraag van uw moeder documenten van haar werk bij de dienst ter bestrijding van ontvoeringen en zware misdrijven van de Republiek Ichkeria op was gaan halen bij een voormalige collega van haar. Uw neef, die u daarbij had geholpen, was tegengehouden door de ordediensten toen hij deze documenten in zijn bezit had. (CGVS d.d.21/05/2015, p.12) U zou zelf ook hardhandig ondervraagd zijn over uw neef maar de ordediensten zouden op dat moment nog niet geweten hebben dat u betrokken was bij de zaak. (CGVS, p.14-15) Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u dat u hetzelfde zal overkomen als uw neef, die nog steeds in hechtenis zit op verdenking van samenwerking met westerse veiligheidsdiensten en Akhmed Zakayev, de leider van de regering van de Republiek Ichkeria. (CGVS, p.21, 29)

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient evenwel te worden besloten dat u er niet in slaagt de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat de documenten die u hebt opgegraven van groot belang zijn; u verklaart dat de huidige autoriteiten niet mochten weten van het bestaan ervan en dat het bezit ervan (levens) gevaarlijk was (CGVS I, p.18,19 ; CGVS II,p.18). Het vermeende belang kan ook afgeleid worden uit de verklaarde vervolgingen van de autoriteiten op u (mishandeling en opsporing) en uw neef A. (...) (aangehouden sinds meer dan een jaar) en de aanhoudingen en ondervragingen van andere familie en kennissen (broers van A. (...), ex-collega moeder en haar zoon) nadat ze te weten kwamen dat jullie deze documenten in bezit hadden (CGVS I,p.14-28; CGVS II,p.4-24). Vanuit deze vaststelling is het echter niet aannemelijk dat u niet méér op de hoogte bent waarom precies deze documenten zo belangrijk zijn en aanzetten tot ernstige vervolging vanwege de autoriteiten. U kon hier geen verklaring voor verschaffen. U weet niet wat er in die documenten stond en voor zover u zich herinnert heeft u met uw moeder hier niet over gesproken. U stelde dat 'Ichkeria' een verboden onderwerp is in Tsjetsjenië en dat ze voor uw moeder wel betekenis hadden. U weet enkel dat het zaken waren in verband met personeelszaken en u citeert twee namen uit de voormalige Ichkeria administratie die actueel onder Kadyrov werken, maar concreet weet u niets (CGVS I, p.19; CGVS II,p.17,19). Dit werpt geen beter licht op het vermeende grote (algemene) belang van de documenten en de concrete inhoud. Er kan echter verwacht worden dat u, zoniet bij de vraag van uw moeder om de documenten op te graven, dan wel zeker bij de contacten achteraf toen u uw moeder op de hoogte bracht van de ernstige problemen, meer informatie vraagt en krijgt over de concrete aard, inhoud en belang van deze documenten.

Nog steeds vanuit de vaststelling dat (het bezit van) de documenten zowel in hoofde van u, uw moeder en de autoriteiten, van bijzonder belang zijn en kunnen leiden tot vervolging, is het feit dat u noch uw moeder een plan hadden van wat uiteindelijk te doen met de documenten, evenmin aannemelijk. U zou de documenten zelf moeten bewaren zonder vooruitzicht over wat er verder mee zou moeten gebeuren (CGVS I, p.19; CGVS II,p.19). Indien de documenten werkelijk van belang zouden zijn geweest voor uw moeder en/of indien er ernstige risico's aan zouden zijn verbonden, is het niet aannemelijk te noemen dat er geen concrete plannen zouden zijn gemaakt.

Verder dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over de nasleep van de aanhouding van uw neef evenmin aannemelijk zijn. Zo verklaarde u dat u, nadat u over zijn aanhouding had vernomen, eerst met een taxi terugkeerde naar Grozny, de stempel en werkkaart van uw moeder verborg, uw vader vertelde over de problemen, én met een marshrutka naar Shali ging om de moeder van uw neef in te lichten over wat er was gebeurd. (CGVS, p.12-13) Dit alles zou verschillende uren in beslag genomen hebben. Toen u bij de familie gearriveerd zou zijn, zou zij nog steeds niet op de hoogte geweest zijn van de aanhouding van uw neef. (CGVS, p.13) Zeker in de context van Tsjetsjenië, waar de ordediensten vaak gebruik maken van illegale werkwijzen bij aanhoudingen en detenties, is het niet aannemelijk te noemen dat u de familie van uw neef niet zo snel mogelijk (telefonisch) op de hoogte zou hebben gebracht. Dat u niet durfde te bellen omdat u zou hebben geweten dat uw tante heel "zenuwachtig" kan worden (CGVS, p.13) en dat u vond dat u dit persoonlijk moest vertellen, overtuigt geenszins als verklaring. Het uitstellen van het inlichten van de familie, hetgeen u sowieso van plan was te doen, zou enkel nadelig kunnen zijn voor uw neef en diens familie. Hoe sneller de familie op de hoogte zou zijn geweest, hoe sneller zij stappen hadden kunnen ondernemen – zij hierbij ook gewezen op uw verklaring als zouden uw tante en neven direct na uw komst nog naar de ROVD van Urus-Martan zijn gegaan (CGVS, p.14). Voorts is het eveneens weinig aanne-

melijk te noemen dat u zelf nog met uw familieleden terugkeerde naar de ROVD van Urus-Martan nadat uw neef was gearresteerd. Gezien het feit dat uw neef was gearresteerd terwijl hij in het bezit was van documenten die u had moeten ophalen bij de ex-collega van uw moeder, en gezien de vermeende aard van de documenten, is het bezwaarlijk aannemelijk te noemen dat u uit eigen beweging mee zou zijn gegaan naar de ordedienst verantwoordelijk voor het district waar uw neef was gearresteerd. Ook al ging u niet mee binnen in het kantoor, u wachtte wel in een auto recht tegenover het politiebureau (CGVS, p.15). Er was bijgevolg steeds een risico dat u in het vizier van medewerkers van deze dienst zou komen. Ten slotte dienen er nog vraagtekens geplaatst te worden bij het optreden van de politie bij uw ondervraging. Enerzijds stelde u dat de politie nog niets wist van uw betrokkenheid bij de zaak van uw neef. Ook hun vragen tijdens de ondervraging zouden daar geenszins op gewezen hebben. In dit geval rijst de vraag waarom de agenten onmiddellijk zwaar fysiek geweld hebben gebruikt tegen u, zelfs nog voordat men u één vraag gesteld zou hebben. (CGVS, p.15-16)

Voorts dient nog vastgesteld te worden dat u slechts zeer beperkt op de hoogte bent van wat er verder met uw neef A. (...) is gebeurd. U bleek enkel te weten dat hij nog steeds in de gevangenis zit. U kon evenwel niet zeggen in welke gevangenis hij vastgehouden wordt, noch of zijn detentie officieel is – hetgeen bepaalde officiële handelingen van de politiebureau en/of gerechtelijke instanties veronderstelt - en of er een proces is geweest. (CGVS, p.17; CGVS II,p.4). U zou van uw moeder enkel vernomen hebben dat hij opgesloten zit. (CGVS, p.29) U zou haar evenwel niet om meer uitleg gevraagd hebben. Meer nog, u vroeg zich af wat voor zin dit zou hebben. (CGVS, p.29) Ook bij uw tweede gehoor was u nog even onwetend over het lot van uw neef (CGVS II,p.4). Ook aangaande de problemen die de broers

van uw neef hebben ervaren kan u weinig tot niets concreets vertellen, u wist enkel dat ze enige tijd hebben vastgezet. Indicatief in dit verband is dat u niet meer wist van wie en wanneer u het nieuws van hun aanhouding hebt vernomen. Slechts geconfronteerd met het feit dat u verklaarde vanuit België met niet veel mensen contact te hebben, verklaart u dat u vermoedt dat u dit nieuws van uw moeder heeft (CGVS II,p.5). Dergelijke vage verklaringen zijn alleszins weinig overtuigend.

In het verlengde hiervan dient eveneens opgemerkt te worden dat u zeer beperkt op de hoogte bent van wat er met de ex-collega van uw moeder en haar zoon gebeurd is. U verklaarde dat de zoon, Z. (...), gearresteerd was vlak voor uw vertrek en dat hij en zijn moeder later Tsjetsjenië hebbe verlaten. (CGVS 2, p.7) U bleek echter niet te weten wanneer zij vertrokken zouden zijn, hoe lang Z. (...) vastgehouden was, of hij van iets beschuldigd werd, en of de collega van uw moeder zelf problemen heeft gekend. Meer nog, buiten het feit dat zij vertrokken zijn, zou uw moeder u niets hebben verteld over het lot van haar voormalige collega en haar zoon. (CGVS 2, p.8) Een dergelijke beperkte kennis over het lot van personen die een belangrijke rol spelen in uw asielrelaas, ondermijnt verder de aannemelijkheid van dit relaas.

Meer nog dan uw gebrekkige kennis en vage verklaringen is het gebrek aan initiatief van uwentwege om meer informatie te bekomen over uw persoonlijke problemen, deze van uw neef en andere familieleden en van de excollega van uw moeder opmerkelijk. Gelet op de mogelijkheden en contacten die u nochtans heeft, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo heeft u niet geprobeerd enig contact te zoeken met de hogervermelde broers van uw neef (CGVS II,p.6), u heeft uw zus niet gevraagd om u met hen in contact te brengen of bepaalde zaken uit te zoeken (CGVS II,p.6), u heeft uw moeder niet gevraagd of haar ex-collega bij wie u de documenten bent gaan opvragen problemen heeft gekend -hoewel u wist dat haar zoon ook was aangehouden- en hoe het de zoon verder is verlopen (CGVS II,p.8,22), noch heeft u uw moeder gevraagd of zij nog nieuws heeft van uw neef en zijn broers (CGVS II,p.22), en u heeft niemand expliciet gevraagd of men nog naar u is komen zoeken en of u officieel wordt opgespoord - u antwoordde op deze vragen immers "niet dat ik weet" (CGVS II,p.9). U heeft in de maanden voor uw laatste gehoor ook geen contacten meer gehad met uw vader (CGVS II, p.2), hoewel hij nauw betrokken was bij uw problemen, een kennis heeft bij de politie en nog in Grozny woont (CGVS I, p.5,23). U verklaart ter verschoning over het gebrek aan contacten en initiatief dat : de familie van uw neef boos op u is, uw vader u niet durft te bellen, dat uw zus haar eigen gezin heeft, en dat u genoeg heeft aan uw eigen problemen (CGVS I,p.5; II,p.6,22). Gelet op de onduidelijke situatie en mogelijke officiële of officieuze stappen vanwege de overheid zowel wat u betreft als uw neef en andere betrokkenen, zijn deze excuses niet afdoende. U had niets te verliezen om uw zus, uw vader, of de familie van uw neef trachten te contacteren. Ook via uw oom die in België verblijft tenslotte heeft u niet geprobeerd meer informatie omtrent uw situatie en deze van uw neef te bekomen (CGVS II,p.6). Nochtans verklaart u veel contact te hebben met uw oom (CGVS II,p.6), en kan er aangenomen worden dat uw oom gelet op zijn voorname functie in Tsjetsjeense diaspora in België rechtstreeks of onrechtstreeks meer te weten komen. U verklaart daarop dat u het niet gevraagd heeft omdat hij geen contacten heeft met mensen in Tsjetsjenië omwille van zijn en hun veiligheid (CGVS I,p.27,28; CGVS II,p.22). Het Commissariaat-generaal meent echter dat aangenomen kan worden dat het netwerk van uw oom voldoende uitgebreid is om desnoods via tussenpersonen informatie in te winnen.

Een dergelijke desinteresse, in het bijzonder in het lot van uw neef omdat u aangaf hetzelfde te vrezen als wat er met hem zou zijn gebeurd (CGVS I, p.29) en terwijl zijn vermeende problemen rechtstreeks met uw asielmotieven te maken hebben, in combinatie met de diverse mogelijkheden en contacten, is geenszins aannemelijk te noemen indien het door u voorgehouden relaas en de vrees reëel zouden zijn.

Na uitgebreide analyse van uw gehoren en documenten is tenslotte een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en één van de door u aangebrachte medische attesten. Zo verklaarde u dat u op 26 september 2014 naar het ziekenhuis in Makhachkala werd gebracht, alwaar u drie dagen later werd opgepikt door uw vader en neef met het oog op uw vlucht naar Europa (CGVS I,p.8 ; CGVS II,p.13,14). Uit het medisch attest dd. 26/9/2014 (stuk 7) blijkt nochtans dat u een ambulante behandeling zou gekregen hebben (zou krijgen). Deze discrepantie tussen het attest en uw verklaringen ondermijnen het attest en geloofwaardigheid van uw relaas.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat de familieband met uw oom R. K. (...), die in België erkend is als vluchteling en hier plaatsvervangend vertegenwoordiger is van de regering van de Republiek Ichkeria, an sich niet kan volstaan om u eveneens een internationaal beschermingsstatuut te verlenen. Het door u voorgehouden asielrelaas – waarvan uw ondervraging over uw neef en oom deel uitmaken – werd onaannemelijk bevonden en u hebt voor het overige geen feiten aangehaald waaruit kan blijken dat u een gegronde vrees voor vervolging riskeert omwille van de familieband met uw oom (CGVS, p.27). Meer nog, u keerde na uw studies in Sint-Petersburg in augustus 2014 vrijwillig terug naar Tsjetsjenië om er u te vestigen en een leven uit te bouwen (CGVS, p.10, 11) en kon bovendien niet met zekerheid zeggen of de (naaste) familie van uw oom nog problemen had in Tsjetsjenië. U gaf aan dat u

dit niet interesseerde. (CGVS, p.27) Deze elementen vormen verdere tegenindicaties voor een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

Gelet op het voorgaande kan er niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw intern paspoort, rijbewijs, geboorteakte en universitair diploma met puntenlijst bevatten enkel persoonlijke gegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. De dienstbadge en stempel van uw moeder staven uw verklaring als zou zij als verantwoordelijke van de personeelsdienst gewerkt hebben bij het bestuur ter bestrijding van ontvoeringen en zware misdrijven van de Republiek Ichkeria. Echter, deze stukken bevatten geen informatie aangaande de vermeende problemen die u persoonlijk zou hebben gekend. Meer nog, de dienstbadge van uw moeder was slechts geldig tot 31/12/1998 (zie overzicht van de bij DVZ neergelegde documenten), zodat deze niet bewijst dat uw moeder bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog in de tweede helft van 1999 nog steeds bij deze dienst actief was. De Azerbeidzjaanse verblijfskaarten van uw moeder en de drie andere documenten opgesteld in het Azeri, tonen enkel aan dat uw moeder minstens sinds 2010 in Baku woont. Nergens uit deze documenten blijkt de reden waarom uw moeder in Baku verblijft, noch bevatten zij informatie die uw asielrelaas objectief staakt. De drie medische attesten op uw naam, opgesteld door artsen in Grozny en Makhachkala, vermelden verschillende letsels. Echter, uit deze documenten blijkt niet in welke omstandigheden u deze zou hebben opgelopen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus allerlei officiële documenten kunnen worden bekomen tegen betaling. De bewijswaarde van deze documenten is bijgevolg beperkt. De attesten volstaan dan ook niet om de aannemelijkheid van uw relaas te herstellen. De schriftelijke verklaring van uw moeder, ten slotte, waarin zij bevestigt dat ze aan u gevraagd zou hebben om documenten in verband met haar vroegere werk op te halen bij een voormalige collega, volstaat hiervoor evenmin. Een dergelijke verklaring van een familielid, die bovendien op geen enkele wijze objectief gestaafd wordt, heeft slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid".

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het

rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij niet méér op de hoogte is waarom precies deze documenten zo belangrijk zijn en aanzetten tot ernstige vervolging vanwege de autoriteiten, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij “een jonge man (is) van 26 jaar”, dat “zijn moeder (...) hem slechts (heeft) gevraagd om de documenten te gaan ophalen, ze moest hem daarom nog niet inlichten over de inhoud ervan”, dat “hij (...) misschien te jong (is) om te begrijpen en zij, de inhoud van de documenten kennende, (...) hem wellicht (wou) beschermen tegen mogelijke problemen” en dat “(z)ij achtte dat het beter was dat hij zo weinig mogelijk wist”.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat bovenstaande uitleg van verzoekende partij geenszins haar gebrekkige kennis over de concrete aard, inhoud en belang van de documenten kan vergoelijken. Immers werd door verwerende partij terecht opgemerkt dat verzoekende partij, zoniet bij de vraag van

haar moeder om de documenten op te graven, dan wel zeker bij de contacten achteraf toen zij haar moeder op de hoogte bracht van de ernstige problemen meer informatie vraagt en krijgt over de concrete aard, inhoud en belang van deze documenten, die blijkbaar van groot belang zijn en waarvan verzoekende partij verklaart dat de huidige autoriteiten niet mochten weten van het bestaan ervan en dat het bezit ervan (levens) gevaarlijk was.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het niet aannemelijk acht, zeker in de context van Tsjetsjenië waar de ordediensten vaak gebruik maken van illegale werkwijzen bij aanhoudingen en detenties, dat verzoekende partij de familie van haar neef niet zo snel mogelijk (telefonisch) op de hoogte zou hebben gebracht, legt verzoekende partij in haar verzoekschrift uit dat zij zich schuldig voelde en meende dat dit feit van een zekere ernst was, waardoor het dan ook aannemelijk is dat zij dit nieuws niet via telefoon wou overbrengen *“omdat de communicatie via telefoon misschien wat stroever overkomt en niet voor iedereen voor de hand ligt”*. Het kan dan ook niet verbazen dat zij zich liever verplaatste tot bij haar tante om bij haar te zijn, haar te steunen en de situatie beter uit te leggen. Verder benadrukt zij nog dat zij zich de dag zelf verplaatst heeft en dus geen ogenblik gewacht heeft om het nieuws te gaan brengen aan haar tante. Er is dan ook geen sprake van laattijdigheid.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal verschaftte uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat haar verklaring dat zij vond dat zij dit nieuws persoonlijk moest vertellen niet als een aannemelijke uitleg kan worden aanvaard voor de onaannemelijkheid dat verzoekende partij de familie van haar neef niet zo snel mogelijk (telefonisch) op de hoogte heeft gebracht, daar het uitstellen van het inlichten van de familie, hetgeen zij sowieso van plan was te doen, enkel nadelig zou kunnen zijn voor haar neef en diens familie. Hoe sneller de familie op de hoogte zou zijn geweest, hoe sneller zij stappen hadden kunnen ondernemen. Het herhalen van dezelfde uitleg biedt dan ook geen soelaas. Wat nog de opmerking van verzoekende partij betreft dat zij zich nog de dag zelf verplaatst heeft, merkt de Raad op dat deze reis evenwel verschillende uren in beslag nam en dat verzoekende partij haar familie veel sneller op de hoogte had kunnen brengen via telefoon zodat zij sneller stappen hadden kunnen ondernemen.

2.2.7.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij slechts zeer beperkt op de hoogte is van wat er verder met haar neef A. is gebeurd, van de problemen die de broers van haar neef hebben ervaren en van wat er met de ex-collega van haar moeder en haar zoon gebeurd is, bemerkt verzoekende partij dat *“de zekerheidsdiensten volledig zelfstandig op(treden) en (...) nooit de familieleden (informer) van de persoon die gearresteerd wordt of in de problemen komt”*. In de Russische Federatie is het moeilijk om erachter te komen wat er zal gebeuren met de persoon in kwestie, daar informatie moeilijk achterhaalbaar is en vragen om informatie bovendien gevaarlijk kan zijn. Bovendien, daar ook verzoekende partij problemen gekend heeft in verband met dezelfde zaak en ook haar moeder gelinkt was aan het achterhouden van belangrijke en delicate informatie, was het moeilijk voor hen om te zichtbaar op te treden en informatie te vragen aan de autoriteiten.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij in bovenstaand betoog stelt dat het in de Russische Federatie gevaarlijk kan zijn om informatie te verzamelen en informatie te vragen aan de autoriteiten, bemerkt de Raad evenwel dat de vage verklaringen van verzoekende partij omtrent het lot van haar neef, de problemen van de broers van haar neef en het lot van de ex-collega van haar moeder en haar zoon duidelijk te wijten zijn aan het feit dat zij nauwelijks pogingen heeft ondernomen om hierover meer informatie te bekomen bij haar eigen familieleden. De Raad ziet niet in hoe het contacteren van haar familieleden vanuit België om meer informatie te vragen enig gevaar zou opleveren. Het gebrek aan initiatief in hoofde van verzoekende partij om zich desbetreffend te informeren ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Immers zou deze informatie verzoekende partij toelaten om haar eigen situatie in haar land van herkomst beter in te schatten.

2.2.8. Verder stelt de Raad nog vast dat voor verwerende partij tevens een ernstige tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partij en één van de door haar aangebrachte medische attesten, hetgeen het attest en de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnt. Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift, verwijzend naar het arrest *“I tegen Zweden”* van het EHRM van 5 september 2013, wijst op *“feiten van arbitraire opsluiting, intimidatie en mishandelingen”* die plaatsvinden in Tsjetsjenië, merkt de Raad evenwel op dat de loutere verwijzing

naar de algemene situatie in Tsjetsjenië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.10.1. Verzoekende partij onderstreept verder dat verwerende partij haar Tsjetsjeense afkomst nergens in vraag stelt en benadrukt dat tot op de dag van vandaag de situatie van Russische asielzoekers met Tsjetsjeense afkomst die moeten terugkeren naar hun land zorgwekkend is. Zij verwijst dienaangaande naar het arrest “*I. tegen Zweden*” van 5 september 2013 van het EHRM, een rapport van de *Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR)* d.d. 12 september 2011, een rapport van de *European Council on Refugees and Exiles (ECRE)* d.d. maart 2011, en een rapport van de NGO *Civic Assistance* d.d. 15 januari 2010.

2.2.10.2. De Raad bemerkt vooreerst dat uit de door verwerende partij per aanvullende nota neergelegde informatie, meer bepaald de “*Subject related briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland*” d.d. 06 december 2012, blijkt dat geen enkele bron er melding van maakt dat een asielaanvraag in het buitenland *op zich* aanleiding kan geven tot eventuele problemen na terugkeer naar Tsjetsjenië. Derhalve blijkt uit niets dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië louter door een asielaanvraag in het buitenland een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat uit de “*Subject related briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland*” d.d. 06 december 2012, die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, blijkt dat enkele bronnen - met name de *OSAR*, *Civic Assistance*, *Memorial Human Rights Center* en de *ECRE* - weliswaar aangeven dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen, maar dat evenwel verschillende andere betrouwbare en gerenommeerde bronnen (*International Crisis Group*, *Human Rights Watch*, *Caucasian Knot*) geen enkele melding maken van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren *op zich* een risicogroep zouden vormen. Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer. Evenwel bleek dat deze personen werden geïdendeerd of een kans liepen om geïdendeerd te worden los van deze terugkeer. De reden voor hun problemen was niet de terugkeer naar Tsjetsjenië *op zich* of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar wel elementen die eigen zijn aan deze personen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep. Op basis van deze informatie – informatie die afkomstig is van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële documentatie- en onderzoeksdienst – kan men dan ook niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het rapport “*Caucase du Nord: sécurité et droits humains*” van de *OSAR* d.d. 12 september 2011, merkt de Raad nog op dat dit rapport in punt 5.9, waarin gesteld wordt dat personen die terugkeren uit het buitenland een risicogroep vormen, verwijst naar 3 bronnen (Zie: “*Subject related briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland*” d.d. 06 december 2012). De eerste bron is een rapport d.d. 6 juni 2010 van de rapporteur van de Raad van Europa, waarin de Documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal echter geen enkele melding heeft gevonden van gevaren die Tsjetsjenen lopen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren. De tweede bron is een anonieme Tsjetsjeense verdediger van de mensenrechten van wie de betrouwbaarheid niet kan worden nagegaan, noch de elementen waarop hij zich baseert. De derde bron is Svetlana Gannushkina. Uit de “*Subject related briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland*” d.d. 06 december 2012 blijkt dat Svetlana Gannushkina van de niet-gouvernementele organisatie *Civic Assistance* en Oleg Orlov van *Memorial* aangeven dat Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. De Raad is evenwel van oordeel dat gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen er echter geen reden is om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om

ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

2.2.11. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij bemerkt desbetreffend vooreerst dat het gegeven dat vele Russen van Tsjetsjeense afkomst vrijwillig terugkeren naar Tsjetsjenië geen maat is om het heersende gevaar in het gebied te meten, daar dit niet betekent dat het gebied vrij van gevaar is. Immers kan een vrijwillige terugkeer voor andere redenen plaatsvinden en niet simpelweg omdat het gevaar gedaald is ter plaatse. Verder wijst verzoekende partij erop dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend baseert dateert van juni 2014 en dat meer dan de helft van de bronnen die erin geciteerd worden dateren van voor 2012. Op basis van deze bronnen kan dan ook geen schets gemaakt worden van de actuele situatie in dit gebied, meent verzoekende partij. Daarnaast merkt verzoekende partij op dat in de informatie gesteld wordt dat slechts een beperkte hoeveelheid informatie over eventuele mensenrechtenschendingen en de algemene situatie in de republiek naar buiten komt, waardoor de verkregen informatie soms onvolledig is. Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er inderdaad gesteld kan worden of de constataties die in het COI-rapport gemaakt worden correct zijn. Vervolgens stelt verzoekende partij nog dat uit recentere bronnen blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel is en dat het gebied zijn burgers nog altijd aan een bijzonder groot gevaar blootlegt. Ter illustratie haalt verzoekende partij een gebeurtenis in Grozny op 4 december 2014 aan en wijst tevens op de vaststelling gemaakt door Oleg Khabibrakhmanov, directeur van de operaties van het Comité tegen marteling in de Russische Republiek, dat het geweld dat door politie wordt gebruikt tegenover onschuldige burgers nog altijd zeer hoog ligt. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar een aantal hyperlinks. Ten slotte acht verzoekende partij het opmerkelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de zone veilig genoeg is voor Tsjetsjeense burgers om terug te keren, maar anderzijds zijn eigen burgers ten strengste afraadt om deze bestemming te bezoeken, zo blijkt uit het negatief reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie*” d.d. 23 juni 2014 (administratief dossier, stuk 18, landeninformatie, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om

kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Dit wordt bevestigd door de meer recente *“COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie”* d.d. 22 juni 2015 die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. Verder bemerkt de Raad dat de loutere vaststelling dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert dateert van juni 2014 en dat meer dan de helft van de bronnen die erin geciteerd worden dateren van voor 2012, niet volstaat om aan te tonen dat deze informatie niet meer actueel of niet correct zou zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat deze informatie bevestigd wordt door de meer recente *“COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie”* d.d. 22 juni 2015 die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. Waar verzoekende partij nog verwijst naar het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken inzake de Noordelijke Kaukasus, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een van de diverse regio's van de noordelijke Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het Kaukasus-gebied.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 21 mei 2015 en 28 juli 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT